

A hosszúkás láda

Pár évvel ezelőtt a dél-karolinai Charleston kikötőjéből át akartam kelni New Yorkba a kitűnő Independence postahajón, melynek parancsnoka Hardy kapitány. Úgy volt, hogy ha az időjárás engedi, a hónap tizenötödikén indulunk – június volt éppen –, s én az előző nap megjelentem a fedélzeten, hogy elrendezzek egyet-mást a hálókabinomban.

Megállapítottam, hogy sok utasunk lesz, akik közt a szokottnál nagyobb számban vannak hölgyek. A listán több ismerősöm is szerepelt; egyebek közt örömmel láttam ott Mr. Cornelius Wyatt nevét, egy fiatal művészt, aki iránt mély barátság érzelmeit tápláltam. Egy időben voltunk a c...-i egyetem hallgatói, ahol sok időt töltöttünk együtt valamikor. Az ő temperamentuma olyan volt, mint a zseniális embereké általában: valóságos keveréke a világgýűületnek, az érzékenységnek és a rajongásnak. De e jellemvonások a legmelegebb és legőszintébb szívből egyesültek, mely valaha emberi kebelben lüktetett.

Megfigyeltem, hogy névjegye három kabinra is ki volt függesztve; s mikor utánanéztem az utasok jegyzékében, megtudtam, hogy két húga és felesége számára is váltott jegyet. A kabinok elég tágasak voltak, mindenikben két ágy, egyik a másik fölött. Igaz, ezek az ágyak oly keskenyek, hogy legfőljebb egy személy alhatott bennük: mindazáltal nem tudtam megérteni, miért kellett három fülke ennek a négy embernek. Ebben az időszakban épp erőt vett rajtam azon szeszélyes lelkiállapotok egyike, melyek az embert abnormálisan hajlamossá teszik, hogy jelentéktelenségek után kutatgasson: s szégyennel meg-

vallom, hogy egész sok illetlen és képtelen gondolat járt a fejemben, ha e fölösleges kabinra gondoltam. Bizonyos, hogy semmi közöm sem volt hozzá; de elmém annál nagyobb makacssággal kísérletezett, hogy a talányt megoldja. Végül oly konklúzióra jutottam, hogy magam is csodálkoztam, miért nem gondoltam erre előbb.

Valami inasuk van, természetesen – gondoltam –, milyen bolond vagyok, hogy ez a nyilvánvaló megoldás eddig nem jutott az eszembe! És megint szemügyre vettem a listát, de ebből határozottan konstatáltam, hogy a társaságot semmiféle inas nem kíséri: ámbár az eredeti szándékuk tényleg az volt, hogy hoznak magukkal, mert ez a szó: „és személyzet” oda volt írva, de azután áthúzták.

Ó! bizonyára extra poggyász! – mondtam most magamban –, valami, amit nem akar betenni a ruhatárba... amit mindig a szeme előtt akar látni... ah, megvan... valami kép vagy ilyesmi... és erről tárgyalt azzal a Nicolinóval, az olasz zsidóval. Ez az ötlet kielégített, és egyelőre fölhagytam a kíváncsiszkodással.

Wyatt két hűgát jól ismertem, nagyon szeretetreméltó és eszes lányok voltak. De a feleségét csak nemrég vette el, s őt sohase láttam. Igaz, hogy sokszor beszélt róla jelenlétemben az ő elragadtatott modorában. Fölényes szépségnek írta le, aki amellet szellemes és művelt. Így hát valósággal égtem a vágytól, hogy megismerkedhessek vele.

Aznap, amikor fölmentem a hajóra – tizenegyedikén –, várták éppen az ő látogatásukat is, mint a kapitánytól értesültem. Ezért ott maradtam a fődélzetem több mint egy órával tovább, hogy az új asszonynak bemutatkozzak; de végül is kimentő üzenet jött: Mrs. W. kissé rosszul érzi magát, és nem akar a hajóra jönni előbb, mint holnap, az indulás órájában.